

kých úřadů (správní řízení), které platí jen pro rekursy proti rozhodnutím a opatřením politických úřadů samých. Nevztahují se však na rekursy podané k politickým úřadům proti opatřením, resp. rozhodnutím orgánů obecních.

Z povahy opravného prostředku jakožto podání, kterým se strana dovolává rozhodnutí rekursní stolice, plyne důvodně zásada, že opravný prostředek podati jest u toho úřadu, jehož rozhodnutí se strana dovolává, tedy u stolice rekursní, leč by pozitivním předpisem právním — jak tomu jest ovšem v největším počtu případů — bylo stanoveno podací místo jiné. Poněvadž pro případ, o jaký tu jde, takového pozitivního předpisu není, dlužno souditi, že odvolání z usnesení městského zastupitelstva, jímž byla žádost města P. o přiznání domovského práva podle zák. č. 222/1896 ř. z. zamítnuta, podati jest v odvolací lhůtě bezprostředně u příslušné osp-é, resp. že odvolací lhůta je zachována, jestliže odvolání během lhůty dojde k tomuto úřadu.

Jest tedy právní názor žal. úřadu, jenž stojí na témž stanovisku, že totiž dlužno včasnost odvolání z usnesení obecního zastupitelstva vydaného podle § 2 zák. č. 222/1896 ř. z. posuzovati podle toho, kdy dojde odvolání osp-é, povolání k rozhodování o odvolání podle § 6 cit. zák., ve shodě se zákonem.

Č. 9719.

Školství. — Tituly: * Paragraf 4 cís. nař. č. 130/1917 ř. z. poskytuje za splnění podmínek tam stanovených právní nárok na užívání stavovského označení »inženýr«; rozhodujíc o tom, zda cizozemské zkoušky a studie nahrazují studie a zkoušky tuzemské, je ministerstvo povinno svůj výrok odůvodniti.

(Nález ze dne 1. března 1932 č. 2294.)

V ě c: Oskar S. v F. proti ministerstvu školství a národní osvěty o stavovské označení »inženýr«.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro vadnost řízení.

D ů v o d y: Nař. rozhodnutím nevyhovělo min. škol. žádosti Oskara S., jenž jest rakouským státním příslušníkem a ucházel se o prohlášení rovnocennosti svého vysvědčení o II. státní zkoušce, vykonané v oboru architektury a pozemního stavitelství na vysoké škole technické ve Štýrském Hradci, s odborným vysvědčením čsl. vysokých škol technických, s upozorněním, že v důsledku tohoto rozhodnutí nepřisluší jmenovanému na území republiky čsl. právo užívati stavovského označení inženýr »Ing.« a že případné porušení tohoto ustanovení se trestá ve smyslu § 7 cís. nař. ze 14 března 1917 č. 130 ř. z.

O stížnosti uvážil nss: — — — —

Ve své žádosti, jež tvořila podklad pro nař. rozhodnutí, žádal st-I, dovolávaje se § 4 cís. nař. č. 130/1917 ř. z., aby mu bylo povoleno užívání stavovského označení »inženýr« na základě toho, že jeho studia jsou rovnocenná s tuzemskými studii. Nedomáhal se tudíž st-I všeobecné nostrifikace vysvědčení o studiích a zkouškách, vykonaných na cizozemské vysoké škole technické se všemi důsledky z toho plynoucími a pro všechny relace, pro které vykonání studií a zkoušek může míti význam, nýbrž domáhal se toliko povolení k užívání stavovského označení »inženýr« podle § 4 cit. cís. nař., kteréžto povolení ovšem předpokládá, že cizozemská studia budou uznána za rovnocenná se studiem na tuzemské vysoké škole technické; žádal tudíž o toto uznání výlučně jako o předpoklad pro právo k užívání titulu »inženýr«. Znění nař. rozhodnutí by ovšem samo o sobě připouštělo výklad, že jím byla odepřena zcela všeobecné nostrifikace předloženého vysvědčení, avšak vzhledem k obsahu žádosti, jak právě byl vymezen, nutno i nař. rozhodnutí chápati toliko v užším slova smyslu, že totiž jím bylo pouze odepřeno uznání vysvědčení st-lem předložené za rovnocenné s vysvědčením čsl. vysokých škol technických ve smyslu § 4 cit. cís. nař.; stížnost sama také nař. rozhodnutí tak pojímá, vznášejíc námitky toliko v tomto směru.

§ 4 cit. cís. nař. stanoví, že absolvování technických studií na některé cizozemské vysoké škole opravňuje k užívání stavovského označení »inženýr«, pokud nahraňuje tuzemská studia a zkoušky; »rozhodování o tom náleží . . . . . ministru vyuč. v dohodě s min. prací«.

Textace tohoto zákonného předpisu nenechává pochybností o tom, že absolvent cizozemské vysoké školy technické má právní nárok na užívání stavovského označení »inž.« (slovo: »opravňuje«), ovšem za předpokladu tam uvedeného. Je-li však nárok takový podmíněn tím, že absolvovaná studia nahraňují tuzemská studia a zkoušky, není posouzení, zdali tomu skutečně tak jest, dáno do volné neomezené úvahy úřadu, čemuž svědčí i obrat, že o této okolnosti úřad rozhoduje. Z toho, co právě bylo uvedeno, že totiž takovému absolventu přísluší za určitých okolností nárok na užívání stavovského označení »inženýr«, plyne, že rozhodující úřad jest také povinen, svůj zamítavý výrok odůvodniti a vysloviti, proč má za to, že vykonaná studia nenahraňují studium na tuzemské vysoké škole technické.

V daném případě omezil se žal. úřad na výrok, že neuznává vysvědčení st-lem předložené za rovnocenné s odborným vysvědčením čsl. vysokých škol technických, aniž udal, na podkladě kterých skutkových okolností a kterým myšlenkovým postupem k tomuto závěru dospěl. V uvedeném nedostatku řádného odůvodnění spočívá podstatná vada řízení, již se st-li znemožnila účinná obrana a nss-u přezkoumání zákonitosti nař. rozhodnutí.

Č. 9720.

Církevní věci. — Řízení správní (Podk. Rus):
* Vzhledem k nařízení uherského ministerstva kultu a vyučování z 27.